

Rălea și Constantin Bărbulescu — investigația modalităților teatrului grotesc, comicului parodic, burlescului, precum și convertirea acestora în tragic. Carmen Trocan a alternat cu savoare grațiile trecute și mîinile ridicole ale Emiliei Paumell; scena în care încearcă să-i înduplece pe soțul adulterin și pe amanta lui să renunțe la păcat este memorabilă. Delirul patriotard al lui Antoine Magneau (Bogdan Gheorghiu) este debeat cu o morgă stupidă, personajul apare ca un fel de Pristanda rătăcit prin manualele de istorie a Franței. Din aceeași „familie de spirite” descinde și generalul Lonscur (Claudiu Istodor) — un gol în uniformă, o voce care scîrție ca un difuzor stricat, vanitate și umilință, prostie țanțoșă și temeinică. În acest context, nici moartea nu mai poate fi înspăimîntătoare, ci doar sordidă; sub vălurile ei negre, Ida Mortemart (Oana Pellea) e o amenințare pe măsura personajelor pe care le vizitează, ea acoperă un univers fără ieșire.

M. B.

ANGELINA BIANCHINI

de Gilberto Martinez

Sub girul profesoral al lui Dinu Cernescu, studioul de teatru al I.A.T.C. ne-a propus debutul studentei regizoare Doris Hernandez Payés (Salvador) cu piesa, în premieră pe țară, *Angelina Bianchini* a

scriitorului columbian (actor și regizor, totodată) Gilberto Martinez. Protest vehement, îndurerat, împotriva prejudecăților schiloditoare de suflete, de existențe, a ideilor anchilozate despre „onoare”, careucid mereu și mereu trăirea, autenticul din om, piesa-monolog *Angelina Bianchini* a fost pusă în scenă de tinăra regizoare cu involburat dramatism, cu nedisimulată — adesea chiar sfidătoare — nevoie a contestării. Apelul la culori contrastante — negru, alb, roșu —, la obiecte provocator urite sau înanimat frumoase — imaculata rochie de mireasă ce afirmă (promisiune? amenințare?) deasupra unui spațiu (scenografia: Mihaela Grigorescu) de zgribulită sărăcie — alcătuiesc, toate, universul ostil în care eroina își mărturisește cu furie, cu mîndrie, cu spaimă, înfrîngerea. Înfrîngerea celei care, totuși, a trăit o clipă, de către o societate ce a uitat și înțelesul cuvîntului „viață”.

Infruntînd nu doar cu temeritate, dar și cu reală forță, un rol amplu, nu lipsit pe alocuri de monotonie, de o anume rigiditate, Camelia Maxim figurează expresiv personalitatea eroinei sale. Tinăra actriță găsește cel mai adesea tonul just, imbină, într-o mereu schimbătoare proporție, accentele dramatice cu tremurul descurajării, violența răzvrătirii, cu lumina pură a amintirii, licărul de nădejde, cu luciditatea acceptării eșecului. O sarcină grea îi revine în acest spectacol cu un singur actor, sarcină pe care — cu unele inerențe stîngăcii, cu unele ușoare incertitudini — o duce însă la capăt în mod absolut meritoriu.

C. D.

Institutul de teatru „Szentgyörgyi Istvan” din Tîrgu Mureș

■ Secția română *

RĂPIREA FRUMOASELOR SABINE

de Leonid Andreev

Urmărind familiarizarea studenților cu diferite formule dramaturgice și de spectacol, secția română a Institutului tîrgu-

mureșean a montat — după comedia satirică a lui Teodor Mazilu *Mobilă și durere* și după drama lui Kincses Elemér *Dogorește soarele asupra lui Seneca* — comedia *Răpirea frumoaselor sabine* de Leonid Andreev. Piesa a oferit posibilitatea realizării unui spectacol de grup, menit să evidențieze nu atît calitățile individuale (deși nu au lipsit nici ele), cît capacitatea interpreților de a se încadra într-o echipă omogenă, de a acționa în colectiv și de a integra organic în spectacolul de proză muzica și dansul (pe care le-am fi dorit utilizate chiar cu mai mult curaj, în mai multe momente).

* Vezi și „Teatrul” nr. 2, 6/1983.